

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Agencia Națională de
Administrare Fiscală
Direcția Generală Regională a
Finanțelor Publice X
Serviciul Soluționare Contestatii 2

Direcția Generală Regională
a Finanțelor Publice - Brașov

Str. Mihail Kogalniceanu, nr.7

Brasov

Tel: 0268.308.476

Fax: 0268.547.730

e-mail: finantepublice@rdsbv.ro

Decizia nr. 636/06.04.2017

privind soluționarea contestației depuse de

S.C. X S.R.L.

din X, str. X, nr. 155, jud. X,

înregistrată la D.G.R.F.P. X sub nr. X/22.02.2017

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice X a fost sesizată de către Administrația Județeană a Finanțelor Publice X – Structura de Inspecție Fiscală, prin adresa nr. X/20.02.2017 (înregistrată la D.G.R.F.P. X sub nr. X/22.02.2017), cu privire la contestația depusă de către **S.C. X S.R.L. cu sediul în X, str. X, nr. 155, jud. X, CUI ROxxx**, formulată împotriva **Deciziei de impunere nr. F-X/31.01.2017 privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice**, emisă de A.J.F.P. X – Structura de Inspecție Fiscală, în baza Raportului de inspecție fiscală nr. F-X/31.01.2017, comunicate petentei la data de 03.02.2017, potrivit confirmării de primire anexată în copie la dosarul cauzei.

Contestația, înregistrată la A.J.F.P. X sub nr. X/15.02.2017 și la D.G.R.F.P. X sub nr. X/22.02.2017, a fost depusă în termenul legal prevăzut la art. 270 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

Suma contestată este de **X lei**, reprezentând impozit pe profit.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 268, art. 269 și art. 272 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice X prin Serviciul Soluționare Contestatii 2, este legal investită să soluționeze cauza.

A). Prin contestația înregistrată la A.J.F.P. X sub nr. X/15.02.2017 și la D.G.R.F.P. X sub nr. X/22.02.2017, petenta se îndreaptă împotriva Deciziei de impunere nr. F-X/31.01.2017 și a Raportului de inspecție fiscală nr. F-X/31.01.2017, solicitând admiterea contestației, anularea în parte a deciziei de impunere și a raportului de inspecție fiscală și exonerarea societății de plata sumei totale de X lei.

În susținerea contestației, petenta invocă următoarele:

În perioada 22.12.2016 - 31.01.2017 societatea X S.R.L. a fost supusă unei inspecții fiscale, perioada verificată fiind 01.01.2010 – 30.06.2016, urmare căreia în sarcina contribuabilului a fost stabilit impozit pe profit suplimentar de plată în cuantum de X lei.

Organele de inspecție fiscală au reținut că în perioada 2008-2009 societatea a început o investiție cu o finanțare Sapard având locația X.

În anul 2009 după ce efectele crizei financiare s-au adâncit, societatea s-a confruntat cu o drastică reducere a comenzilor ajungând în imposibilitatea de a finanța acest proiect din surse proprii și s-a decis renunțarea la activitatea de agricultură, iar treptat și la finanțarea Sapard. Decizia s-a dovedit a fi bună deoarece activitatea de producție a început să crească treptat și să aducă beneficii majore societății în ceea ce privește dezvoltarea cât și achiziția de utilaje de producție mai performante.

Cu ocazia inspecției fiscale s-au stabilit obligații de plată suplimentare constând în impozit pe profit în valoare de X lei (X lei x 16 %).

Suma de X lei reprezintă amortizări privind imobilizări corporale în curs conform Fișei de cont pentru operații diverse - cont 231.3, 231.4, 231.7, 231.9.

Această diferență stabilită de organele de control este aferentă anulului 2010, perioadă fiscală care, conform art. 110 din Legea 207/2015 cu modificările și completările ulterioare privind Codul de procedura fiscală, este prescrisă.

Ca urmare, prin contestație petenta solicită anularea debitului stabilit pentru această perioadă în valoare de X lei.

Conform evidenței contabile suma de X lei (existentă în Fișa de cont pentru operații diverse Cont 231.3) a fost trecută pe cheltuieli în anul 2013 drept amortizare aferentă imobilizărilor corporale în curs, în baza prevederilor art. 24 alin. (3) lit. b) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, potrivit cărora mijloacele fixe puse în funcțiune parțial, pentru care nu s-au întocmit formele de înregistrare ca imobilizări corporale se cuprind în grupele în care urmează a se înregistrate, la valoarea rezultată prin însumarea cheltuielilor efective ocazionate de realizarea lor.

Astfel la punctul de lucru din X, unde s-a început investiția finanțată din fonduri SAPARD, care însă nu s-a finalizat datorită sistării subvenționării SAPARD, clădirea a fost folosită în scopuri administrative, respectiv pentru depozitarea echipamentelor de lucru nefolosite existente în inventarul societății.

În opinia petentei este irelevant faptul că cheltuielile sunt aferente imobilizări corporale în curs și nu unui mijloc fix finalizat și recepționat, atâta timp cât cheltuielile cu amortizarea imobilizărilor corporale în curs au stat la baza proceselor de producție și depozitare și, ca atare, sunt cheltuieli deductibile la calculul profitului impozabil.

În consecință, petenta solicită anularea sumei de X lei, stabilită cu titlu de impozit pe profit (X x 16%) înscrisă în decizia de impunere.

În concluzie, având în vedere aspectele de fapt și de drept anterior menționate, petenta solicită anularea parțială a Deciziei de impunere nr. F-X/31.01.2017 pentru suma de X lei, reprezentând impozit pe profit stabilit suplimentar de plată.

B). Față de aspectele contestate se reține că, în urma verificării efectuate de organele de control din cadrul A.J.F.P. X – Structura de Inspecție Fiscală la S.C. X S.R.L. loc. X , str. X nr. 155, jud. X, au fost întocmite *Raportul de inspecție fiscală nr. F-X/31.01.2017 și Decizia de impunere nr. F-X/31.01.2017 privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice* în cuprinsul cărora a fost redată următoarea constatare, contestată de petentă.

Cap. III „ Impozitul pe profit” lit. b) din raportul de inspecție fiscală.

În perioada septembrie 2010 – decembrie 2013, potrivit evidenței contabile (fișa conturilor 231.00000 „Imobilizări în curs” și 6811 „Amortizarea imobilizărilor corporale”), societatea a înregistrat pe cheltuieli privind amortizarea mijloacelor fixe (cont 6811) investițiile efectuate și nefinalizate la atelierul galvanic și depozitul de la punctul de lucru din loc. Voivodeni, utilizând următorul articol contabil:

6811 „ Cheltuieli privind amortizarea mijloacelor fixe” = 231.7 „Imobilizări în curs” cu suma de X lei

Din verificarea modului de calcul al profitului impozabil și al impozitului pe profit, precum și a modului de completare a Declarației privind impozitul pe profit (D 101) pentru anii 2010-2013 organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a diminuat în mod nejustificat baza impozabilă a impozitului pe profit cu suma de X lei, considerând în mod eronat deductibile aceste cheltuieli.

La control s-a constatat că societatea nu a respectat prevederile art. 21 alin. (3) lit. i) din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, coroborat cu prevederile art. 24 alin. (1), alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. d) din același act normativ, iar prin raportare la aceste prevederi legale, cheltuielile în cuantum de X lei au fost încadrate în categoria cheltuielilor nedeductibile fiscal la calculul profitului impozabil, fiind calculat impozit pe profit suplimentar de plată în cuantum de X lei (X lei x 16%).

C). Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei și având în vedere motivele petentei și constatările organelor fiscale, în raport cu actele normative în vigoare, se rețin următoarele:

Cauza supusă soluționării D.G.R.F.P. X, prin Serviciul Soluționare Contestații 2, este de a se pronunța dacă în mod legal organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina S.C. X S.R.L. impozit pe profit suplimentar de plată în cuantum de X lei, aferent cheltuielilor cu amortizarea investițiilor în curs, în condițiile în care susținerile petentei sunt contrare celor reținute de către organele de inspecție fiscală.

În fapt, în perioada septembrie 2010 – decembrie 2013, potrivit evidenței contabile (fișa conturilor 231.00000 „Imobilizări în curs” și 6811 „Amortizarea imobilizărilor corporale”), societatea a înregistrat pe cheltuieli privind amortizarea mijloacelor fixe (cont 6811) investițiile efectuate și nefinalizate la atelierul galvanic și

depozitul de la punctul de lucru din loc. X, utilizând următorul articol contabil:

6811 „Cheltuieli privind amortizarea mijloacelor fixe” = 231.7 „Imobilizări în curs”
cu suma de X lei

Din verificarea modului de calcul al profitului impozabil și al impozitului pe profit, precum și a modului de completare a Declarației privind impozitul pe profit (D 101) pentru anii 2010-2013 organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a diminuat în mod nejustificat baza impozabilă a impozitului pe profit cu suma de X lei, considerând în mod eronat deductibile aceste cheltuieli.

La control s-a constatat că societatea nu a respectat prevederile art. 21 alin. (3) lit. i) din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, coroborat cu prevederile art. 24 alin. (1), alin. (2) lit. a) și alin. (3) lit. d) din același act normativ, iar prin raportare la aceste prevederi legale, cheltuielile în cuantum de X lei au fost încadrate în categoria cheltuielilor nedeductibile fiscal la calculul profitului impozabil, fiind calculat impozit pe profit suplimentar de plată în cuantum de **X lei** (X lei x 16%).

Referitor la constatarea organelor de inspecție fiscală anterior redată, în contestație petenta a precizat faptul că anul 2010 (în care se localizează parțial constatarea organelor fiscale, respectiv cheltuieli în sumă de X lei, cu un impozit pe profit aferent de X lei) este prescris, iar cheltuielile cu amortizarea în sumă de X lei (pentru care s-a calculat impozit pe profit în sumă de X lei) sunt aferente unei imobilizări nefinalizate, dar care a fost utilizată în activitatea desfășurată de societate.

În drept, speței analizate îi sunt aplicabile următoarele prevederi legale:

- art. 21 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia:

„(3) Următoarele cheltuieli au deductibilitate limitată:

[...]

i) amortizarea, în limita prevăzută la art. 24;”

- art. 24 alin. (1), alin. (2), alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căror:

„ (1) Cheltuielile aferente achiziționării, producerii, construirii, asamblării, instalării sau îmbunătățirii mijloacelor fixe amortizabile se recuperează din punct de vedere fiscal prin deducerea amortizării potrivit prevederilor prezentului articol.

(2) Mijlocul fix amortizabil este orice imobilizare corporală care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

*a) *) este deținut și utilizat în producția, livrarea de bunuri sau în prestarea de servicii, pentru a fi închiriat terților sau în scopuri administrative;*

b) are o valoare fiscală mai mare decât limita stabilită prin hotărâre a Guvernului, la data intrării în patrimoniul contribuabilului;

c) are o durată normală de utilizare mai mare de un an.

Pentru imobilizările corporale care sunt folosite în loturi, seturi sau care formează un singur corp, lot sau set, la determinarea amortizării se are în vedere valoarea întregului corp, lot sau set. Pentru componentele care intră în structura unui activ corporal, a căror durată normală de utilizare diferă de cea a activului rezultat, amortizarea se determină pentru fiecare componentă în parte.

(3) Sunt, de asemenea, considerate mijloace fixe amortizabile:

a) investițiile efectuate la mijloacele fixe care fac obiectul unor contracte de închiriere, concesiune, locație de gestiune, asociere în participațiune și altele asemenea;

b) mijloacele fixe puse în funcțiune parțial, pentru care nu s-au întocmit formele de înregistrare ca imobilizare corporală; acestea se cuprind în grupele în care urmează a se înregistra, la valoarea rezultată prin însumarea cheltuielilor efective ocazionate de realizarea lor;

c) investițiile efectuate pentru descoperită în vederea valorificării de substanțe minerale utile, precum și pentru lucrările de deschidere și pregătire a extracției în subteran și la suprafață;

d) investițiile efectuate la mijloacele fixe existente, sub forma cheltuielilor ulterioare realizate în scopul îmbunătățirii parametrilor tehnici inițiali și care conduc la obținerea de beneficii economice viitoare, prin majorarea valorii mijlocului fix;

e) investițiile efectuate din surse proprii, concretizate în bunuri noi, de natura celor aparținând domeniului public, precum și în dezvoltări și modernizări ale bunurilor aflate în proprietate publică;

f) amenajările de terenuri;

g) activele biologice, înregistrate de către contribuabilii care aplică reglementările contabile conforme cu Standardele internaționale de raportare financiară”.

Având în vedere prevederile legale incidente speței, starea de fapt redată de către organele de inspecție fiscală în actele atacate și susținerile petentei, în soluționarea contestației se rețin următoarele aspecte rezultate din documentele existente la dosarul cauzei:

- La control, organele de inspecție fiscală au constatat că S.C. X S.R.L. a înregistrat în perioada septembrie 2010 – decembrie 2013 cheltuieli cu amortizarea în sumă totală X lei, aferente „investițiilor efectuate și nefinalizate la atelierul galvanic și depozitul de la punctul de lucru din loc. X”.

Având în vedere prevederile legale anterior citate, organele de inspecție fiscală au concluzionat că cheltuielile în cauză nu pot fi încadrate în categoria celor deductibile fiscal și, ca atare, au fost impozitate, în sarcina contribuabilului fiind stabilit impozit pe profit suplimentar de plată în quantum de X lei.

- În contestație, petenta susține că din punct de vedere fiscal, anul 2010 reprezintă o perioadă prescrisă, pentru care nu mai pot fi stabilite obligații fiscale, în susținere invocând prevederile art. 110 din Legea nr. 207/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căror:

„Obiectul, termenul și momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de stabilire a creanțelor fiscale

(1) Dreptul organului fiscal de a stabili creanțe fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 iulie a anului următor celui pentru care se datorează obligația fiscală, dacă legea nu dispune altfel.

(3) Dreptul de a stabili creanțe fiscale se prescrie în termen de 10 ani în cazul în care acestea rezultă din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală.

(4) Termenul prevăzut la alin. (3) curge de la data săvârșirii faptei ce constituie infracțiune sancționată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă”.

Potrivit celor consemnate în actele întocmite cu ocazia controlului și din documentele aflate la dosarul cauzei rezultă că în data de 13.09.2016 a fost emis Avizul de inspecție fiscală nr. F-X care a fost comunicat societății verificate în data de 19.09.2016. Inspecția fiscală a început în data de 22.12.2016 și a fost efectuată în baza Titlului VI din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

Prin art. 347 **„Dispoziții privind termenele”** alin. (1) și (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, legiuitorul stabilește:

„(1) Termenele în curs la data intrării în vigoare a prezentului cod se calculează după normele legale în vigoare la data când au început să curgă.

(2) Cauzele de întrerupere sau suspendare a termenului de prescripție se supun legii în vigoare la data la care acestea au intervenit”.

La art. 91 alin. (1) și (2) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se stipulează:

„ (1) Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel”.

Având în vedere cele redate anterior, în soluționarea contestației se reține faptul că pentru impozitul pe profit aferent anului 2010, declarația privind impozitul pe profit (formular D 101) avea termen de depunere în anul 2011 (25 februarie 2011/25 aprilie 2011), iar termenul de prescripție începe să curgă de la data de 01.01.2012, cei cinci ani stabiliți prin lege incluzând și anul 2016.

În soluționarea cauzei se reține faptul că potrivit celor consemnate în Raportul de inspecție fiscală nr. F-X/31.01.2017 inspecția fiscală a început la data de 22.12.2016, fiind consemnată la poziția 46 din Registrul unic de control.

În condițiile date, anul 2010 se afla în interiorul perioadei de prescripție, astfel că susținerea petentei privind prescripția în ceea ce privește anul 2010 în ceea ce privește impozitul pe profit, nu are suport legal și, ca atare, nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației.

În contestație, petenta subliniază și faptul că: *„Conform evidenței contabile suma de X lei (existent în fișa de cont pentru operații diverse CT 231.31) trecută pe cheltuieli în anul 2013 ca amortizare imobilizări corporale în curs a fost contabilizată conform Legii nr. 571/2003 coroborată cu HG 44/2004 privind Codul fiscal cu Normele metodologice de aplicare, conform art. 24 alin. (3) lit. b) prevede că mijloacele fixe puse în funcțiune parțial, pentru care nu s-au întocmit formele de*

înregistrare ca imobilizare corporala; acestea se cuprind în grupele în care urmează a se înregistra, la valoarea rezultată prin însumarea cheltuielilor efective ocazionate de realizarea lor... ”.

Articolul de lege invocat de petentă precizează următoarele: „, (3) Sunt, de asemenea, considerate mijloace fixe amortizabile: ... b) mijloacele fixe puse în funcțiune parțial, pentru care nu s-au întocmit formele de înregistrare ca imobilizare corporală; acestea se cuprind în grupele în care urmează a se înregistra, la valoarea rezultată prin însumarea cheltuielilor efective ocazionate de realizarea lor;”.

Așa cum rezultă din actele de control și din documentele aflate la dosarul cauzei, societatea nu a evidențiat investițiile realizate la atelierul galvanic și cele de la punctul de lucru din localitatea X în vreun cont de mijloace fixe – clădiri ori alte conturi în care s-ar încadra investiția la finalizare – ci a procedat la trecerea directă pe cheltuieli a diferitelor sume (X lei în data de 31.03.2010, X lei în data de 30.04.2010, X lei în data de 31.05.2010, etc.) prin articolul contabil 6811 „Cheltuieli de exploatare privind amortizarea imobilizărilor” = 231 „Imobilizări corporale în curs de execuție” .

Nici la control, dar nici în susținerea contestației, petenta nu a prezentat informații și evidențe din care să rezulte categoria/grupa de mijloace fixe în care se încadrează investițiile efectuate, care ar fi durata normată de utilizare și norma lunară de amortizare, astfel încât să se poată stabili o corelație între aceste elemente și suma amortizării înregistrată în contul de cheltuială, în diferite perioade.

Astfel, la control, organele de inspecție fiscală au concluzionat că, prin modul în care au fost efectuate înregistrările contabile, se constată că societatea a diminuat nejustificat baza impozabilă aferentă impozitului pe profit pentru perioada verificată și a aplicat în mod eronat un regim de deductibilitate fiscală pentru cheltuielile în cauză, aspectele respective nefiind clarificate nici în procesul contestării, petenta neaducând în susținerea contestației argumente și documente care să combată constatarea organelor de inspecție fiscală.

Totodată, se reține că în speță, au fost încălcate și prevederile art. 9, art. 11 și 20 din Legea nr. 15/1994 privind amortizarea capitalului imobilizat în active corporale și necorporale, republicată, conform căroră:

„, Art. 9 Amortizarea se stabilește prin aplicarea cotelor de amortizare asupra valorii de intrare a mijloacelor fixe și se include în cheltuielile de exploatare.

Art. 11 Amortizarea mijloacelor fixe se calculează începând cu luna următoare punerii în funcțiune, până la recuperarea integrală a valorii de intrare, conform duratelor normale de funcționare.

Art. 20 Agenții economici, indiferent de forma de organizare și de tipul de proprietate, precum și persoanele juridice fără scop lucrativ au obligația să evidențieze în contabilitate, în conturi distincte, mijloacele fixe și amortizarea acestora”, întrucât societatea nu a prezentat niciun document din care să rezulte informații referitoare la: valoarea totală a investițiilor, categoria de mijloace fixe în care se pot încadra investițiile realizate, data de la care au fost utilizate în activitatea generatoare de venituri, normele de amortizare lunare, etc.

În consecință, având în vedere starea de fapt identificată cu ocazia controlului și faptul că, prin contestația formulată, contestatoarea nu argumentează și nu prezintă în susținerea contestației acte sau documente în plus față de cele în baza cărora s-a efectuat inspecția fiscală, care să conducă la modificarea stării fiscale prezentate în Raportul de inspecție fiscală nr. F-X/31.01.2017 în baza căruia s-a emis Decizia de impunere F-X/31.01.2017 privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoane juridice, coroborate cu dispozițiile art. 73 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: „(1) *Contribuabilul/Plătitorul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal*”, simplele afirmații ale petentei din cuprinsul contestației nu pot fi reținute în soluționarea favorabilă a contestației.

În speță, sunt incidente dispozițiile art. 276 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

„Art. 276 Soluționarea contestației

(1) În soluționarea contestației organul competent verifică motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport cu susținerile părților, cu dispozițiile legale invocate de acestea și cu documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării”,

coroborate cu prevederile pct. 11.1. din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, aprobate prin O.P.A.N.A.F. nr. 3741/2015, care stipulează:

„11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

a) neîntemeiata, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat.”

În contextul considerentelor anterior prezentate, având în vedere prevederile legale citate și faptul că argumentele formulate prin contestație de către societate nu demonstrează existența unei alte situații decât cea stabilită de organele de inspecție fiscală se reține că, în mod legal, organele de inspecție fiscală au procedat la aplicarea unui regim de nedeductibilitate fiscală pentru cheltuielile în sumă de X lei, stabilind în sarcina S.C. XS.R.L. impozit pe profit suplimentar de plată în sumă de 46.761, **fapt pentru care contestația urmează a se respinge ca neîntemeiată pentru impozitul pe profit în sumă de X lei.**

Pentru considerentele arătate mai sus, în raport cu actele normative enunțate în cuprinsul deciziei, în temeiul art. 272, art. 273 și art. 279 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, se

DECIDE

Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulate de S.C. X S.R.L., cu sediul în X, str. X, nr. 155, jud. X, pentru suma de X lei, reprezentând impozit pe profit, stabilită prin Decizia de impunere nr. F-X/31.01.2017 privind obligațiile fiscale principale aferente diferențelor bazelor de impozitare stabilite în cadrul inspecției fiscale la persoanele juridice.

Prezenta decizie este definitivă în sistemul căilor administrative de atac și poate fi atacată la Tribunalul X, în termen de 6 luni de la data comunicării.

DIRECTOR GENERAL,